

Michel Pradolini kreeg gisteren de Burgerschapsprijs voor zijn werk bij de Antwerpse voetbalclub City Pirates, waar sportiviteit, sociaal engagement en diversiteit hand in hand gaan. 'De vriendschap ontploft hier in je gezicht.'

Eens een zeeman, voor altijd piraat

'Er is een ploeg die systematisch forfait geeft als ze moet spelen tegen het "subsidieploegske"'

CARL DE WILDE
Coördinator City Pirates
■ Linkeroever

u: er zit nog goud in die blokken.' Voetbal is de motor, sociaal engagement de brandstof, diversiteit de kracht. De blingbling van het topvoetbal interesseert hem niet. Geld? Expansiedrang? Pradolini kijkt diep gekwetst. 'Dat is echt niet wat mij drijft. 99,9 procent van de jongens hier zal nooit doorbreken, het is voor hén dat we het doen. Wat er nu gebeurt in de voetbalwereld, vind ik schandelijk. Ik zou Marc Coucke graag eens meenemen naar onze club, om hem te laten zien dat voetbal een volkssport is, waarmee je prachtige dingen kunt doen. De vriendschap ontploft hier in je gezicht. Waarom? Omdat hier de verschillen wegvallen.'

Jaloezie

Toch maakt Pradolini zich soms zorgen. Wat als hij er straks niet meer is? Zal de ploeg dan kunnen overleven? In vergelijking met de gemiddelde Vlaamse voetbalclub heeft City Pirates wellicht minder inkomsten uit de bijdragen van de leden en zeker uit de kantine. Daar staat tegenover dat er wel wat subsidies binnenstromen. 'Een en ander leidt wel eens tot jaloezie bij andere ploegen', geeft Carl De Wilde toe. 'Zo is er een ploeg die systematisch forfait geeft als ze moeten spelen tegen het "subsidieploegske".'

Pradolini bestrijdt dat beeld. 'We weigeren mee te doen aan politiek clientelisme, net zoals we streng waken over politieke recuperatie. Wij zijn allicht de enige ploeg die ooit subsidies heeft teruggestort, onder Patrick Janssens nog. Waarom? Omdat er niets tegenover stond. We willen er ook iets voor dóén, hé. Vandaag maken subsidies een tiende van ons budget uit, dat is minder dan bij *den Antwerp of den Weerschot*.'

Maar er is ook het maatschappelijk vlak. Toen de kleinste piratjes onlangs een wedstrijd speelden op verplaatsing, weigerden sommige tegenstanders de gekleurde spelers een hand te geven. Het is schering en inslag, zegt de voorzitter 'Hoe hard de Voetbalbond het ook doodwijgt, racisme in het jeugdvoetbal is wel degelijk een reuzegroot probleem. Als de prijs dát debat kan aanzwengelen, dan heeft hij gediend.'

VAN ONZE REDACTRICE

MARJAN JUSTAERT

ANTWERPEN | **Z**ou hij een kostuum dragen voor de prijsuitreiking? Die vraag heeft hem wel even beziggehouden, biecht Michel Pradolini (56) eerlijk op. De oplossing typeert hem ten voeten uit: in de loop van de avond ruilde hij het jasje voor een club-sweater in.

De voormalige scheepskok, vandaag de baas van het grootste onafhankelijke maritieme cateringbedrijf ter wereld (International Food Services), durft tegen de stroom in te varen. Zijn no-nonsenseaanpak wortelt in zijn jonge jaren. Pradolini is de kleinzoon van een Oostfrontstrijder en een Italiaanse migrant die op zijn vlucht voor Mussolini in de Waalse steengroeven terecht kwam. Zijn jeugd was allesbehalve gemakkelijk, inclusief enkele jaren plaatsing en een desastreuze

schoolcarrière. 'Maar op een gegeven moment kreeg ik vertrouwen. Dát heeft mij gevormd.'

'Michel de Rebel' werd 'Manager Michel' - al zal hij dat zelf nooit zeggen, want authenticiteit is heilig voor hem. Eind september kreeg City Pirates al de Zilveren Grassroots Award van de Europese voetbalbond, maar wenen doet het volgens Pradolini nooit. Onder zijn voorzitterschap is City Pirates, met het stamnummer van het vroegere Olse Merksem, uitgegroeid tot een uit de kluiten gewassen club met 1.200 leden en 'filialen' in Merksem, Deurne Noord, Luchtbal en ook op Linkeroever

Peter Radja

Wanneer we daar arriveren, rondt vrijwilligster Chaima Agris de huiswerkbegeleiding af. Wie zijn huiswerk verzuimt, de paljas uithangt of geen inzet toont op

'Ik zou Marc Coucke graag eens meenemen naar onze club om hem te laten zien dat voetbal een volkssport is, waarmee je prachtige dingen kunt doen'

MICHEL PRADOLINI
Voorzitter City Pirates

training, wordt niet opgesteld tijdens de match. 'Voetbal is tof, maar school is minstens even belangrijk', dreunt de 15-jarige Choice op. 'Het is een kwestie van respect, mevrouw', vult Joshue aan. Ook Samuel doet zijn duit in het zakje: 'Trainer Ahmed zegt zelfs: zodra je op het veld staat, is het gedaan met grapjes maken.'

Ze vertellen honderduit, maar de klok is onverbiddelijk. Yves Kabwe Kazadi, de verenigingsmanager, leidt de uitgelaten benede U-15'ers met zachte hand naar de kleedkamer. De felle spots langs de terreinen springen aan. Een handvol voetbalpapa's positioneert zich naast het veld, de mama's trekken zich terug in de kantine om te koken. Al snel verdrijven kruidige aroma's de geur van Dettol in de gezellige barak. Het hoofd van Radja Naingolan lacht ons toe. 'Hij is de peter van onze club', vertelt de voorzitter. 'Een on-

geleid projectiel, dat zeker, maar ook een jongen met een hart van goud.' Dat laatste geldt ook voor coördinator Carl De Wilde, voormalig professioneel (beloften)trainer 'Michel heeft mij aangetrokken, we vinden elkaar in onze gedrevenheid. Hij kan goed luisteren, maar hij kan ook heel kwaad worden', lacht De Wilde.

Volgens *Sport/Voetbalmagazine* is City Pirates 'zonder twijfel de meest sociale en warmste club van het land'. Een bewijs van het tegendeel hebben we niet gevonden op Linkeroever. In Merksem is de sfeer iets competitiever, geeft Pradolini grif toe, maar hier in deze moeilijke wijk is de wildoening des te groter. De meeste van die jongens komen uit de Chicago-blokken, niet alle verhalen zijn succesvol. Aan religieus extremisme, drugs en criminaliteit ontsnappen we niet, maar iedereen verdient een tweede kans. Ik zeg

